

KAPITOLA 1

STARÉ RANY

„Čo sa ti stalo?“

Oliver stuhol. Stál nad okrúhlym kamenným umývadlom v strede kúpeľne a práve si zbrusoval zuby bzučiacim nanodiamantovým ihlovým pilníkom, tak ako to zvykol robiť vždy pred večerou. Nervózne sa pozrel na druhú stranu kúpeľne, kde si jeho starší brat Zlotrix utieral tvár vínovočerveným uterákom.

„Ja... ja...“ zakoktal sa Oliver. Čo sa mu stalo? Čo tak napríklad to, že stratil svojich kamarátov Emaliu a Deana? Alebo to, že musel každú noc tohto mizerného mesiaca a pol prežiť v spleti lží a predstierať pred rodičmi – ktorí mu takisto klamali nielen o jeho budúcnosti, ale aj o minulosti – že je všetko v najlepšom poriadku?

„Upokoj sa, *strachopud*.“ Zlotrix sa zamračil. „Nemal som na mysli *všetko*, čo sa ti prihodilo. Pýtam sa na tamto.“ Ukázal na Oliverove brucho.

Oliver sa pozrel na svoj tenký, nahý trup. Koža mala normálnu, svetlosivú farbu a keby sa mu spravila nejaká vyrážka z plesne, určite by ho to svrbelo, no šokovalo ho, keď zbadal na ľavej strane brucha, asi v úrovni pásu, akúsi fialovú ranu.

„Uf,“ ozval sa Oliver. Bol tam malý, jasnočervený rez, okolo ktorého bola pokožka sfarbená na tmavo-fialovo. Vybiehali z neho tenučké karmínovočervené čiary, pripomínajúce pavučinu.

„Vyzerá to, akoby ťa niekto bodol,“ uvažoval Zlo-trix, „alebo si možno prehral súboj s potkanom.“

„Zmlkni,“ zamrmlal Oliver. Predtým si tú ranu ani nevšimol, keďže upíri boli na bolesť citlivejší omnoho menej ako ľudia, ale teraz, keď sa na ňu sústredil, naozaj pocítil slabú a tupú bolesť. Pokúsil sa ju prstami roz-tiahnuť. Upíri nekrvácali a nerobili sa im ani chrasty, no Oliverovi z rany vyteklo trochu hnedej tekutiny. Zamračil sa. Tekutina, tenké červené čiary... vyzeralo to na infekciu. Keby to uvidela jeho mama Phlox, zavolala by doktorovi Vincentovi a Oliver k nemu nechcel ísť znova.

V decembri, keď bol uňho naposledy, zistil, že cieľom preventívnych prehliadok, ktoré musel každoročne absolvovať, nebolo len zhodnotenie jeho zdravotného stavu. Bez toho, aby o tom vedel, ho pripravovali na niečo výnimočné, no zároveň prísne tajné. O tom-

to pláne boli oboznámení len Oliverovi rodičia, doktor Vincent a možno niekoľkí otcovi kolegovia zo združenia Šero s. r. o. Všetci títo ľudia si v decembri robili o Olivera starosti kvôli jeho nespavosti, úzkostiam a najväčšmi zo všetkého kvôli jeho *ľudským* priateľom: Emalii a Deanovi.

Potom Oliver údajne Deana zabil a všetky tieto obavy sa zrazu premenili na hrdosť. Jeho najbližší príbuzní túto udalosť patrične oslávili a odvtedy predpokladali, že bol úplne v poriadku a nechali ho na pokoji. Oliver však ani zďaleka nebol v poriadku, no teraz si už oňho aspoň prestali robiť neustále starosti. Takže už žiadni lekári, vďaka.

Oliver si do rany strčil prst. Utriel trocha tekutiny a na okamih zahliadol čosi tmavočervené a pevné. Zaryl necht ešte hlbšie...

A vtom mu telom prenikla príšerná, ostrá bolesť, až sa mu podlomili nohy. Zvalil sa na zem a pritom si tresol hlavu o umývadlo.

„Ha ha!“ ozval sa Zlotrix. „Chmuľo. Teraz sa asi pôjdeš vyžalovať mamičke a zasa s tebou budú zaobchádzať ako s nejakou hviezdou.“ Zlotrix napodobnil Phlox: „*Och, môj drahý Oliver, moje najobľúbenejšie dieťa! Všetko necháme tak, len aby sme ti pomohli!*“

Oliverovi sa podarilo posadiť, no celý sa triasol.

Zlotrix sa takto správal bežne od Deanovej smrti. Nemohol totiž vystáť súčasnú slávu svojho mladšieho brata, no Olivera to privádzalo do šialenstva, pretože za Deanovu smrť mohol práve Zlotrix! Koniec koncov, bol to práve on, kto sa z ničoho nič objavil s kamarátmi na Emaliinej a Deanovej generálke speváckeho zboru a povedal, že prišiel Olivera *napraviť*, to on ho prinútil vybrať si ľudskú obeť, ktorú mal pohrýzť, a navyše si so sebou priniesol tú záhadnú palicu. Ale Oliver si nepamätal, čo sa odohralo medzitým, čo predstieral útok na Deana, aby mohol zosnovať únik, a okamihom, keď sa o niečo neskôr prebral v triede na poschodí. Podľa Emalie a Zlotrixa práve Oliver zabil Deana a nebolo žiadnych pochyb o tom, že je mŕtvý. Oliver však odmietal uveriť, že to naozaj urobil, aj keď nedokázal nájsť žiadny dôkaz o svojej nevine.

„Mal by som na teba zhodiť to umývadlo,“ zahundral Zlotrix. „To by mamu riadne podráždilo.“ Venoval Oliverovi znechutený pohľad. „Dobre si užij ten zbytočný rozruch okolo tvojho malého zranenia.“ Nahnevane odpochodoval preč.

Oliver sledoval, ako odchádza. Keby sa ho niekto pýtal na jeho pocity v decembri, keď väčšinu dní prebdel a čudoval sa, čo sa s ním deje, určite by bol vtedy povedal, že situácia už ani nemôže byť horšia. No hoci bol

teraz február, Oliver ešte *stále* nemohol spať, jeho brat ho nenávidel ešte väčšmi a aj keď Deanova smrť presvedčila rodičov o tom, že je celkom v poriadku a upírské deti boli k nemu v škole priateľskejšie, stratil jediných dvoch priateľov, o ktorých naozaj stál.

Oliver sa pozviechal a vrátil sa k umývadlu. Zaklonil sa, aby mu na ranu dopadalo viac svetla. Tentoraz ju naširoko rozťahol, no už sa v nej nesnažil rýpať, a na chvíľu zazrel záblesk karmínovočerveného svetla, ktorý pripomínal odraz kryštálu.

Je to úlomok z amuletu, napadlo mu. Z Ephyrinho amuletu, ktorý mu venovala Mŕtva Mirabel. Tvrdila, že mu ho dáva preto, *aby ho chránil*, ale v skutočnosti sa roztrieštil a Oliver vďaka nemu nazrel do svojej minulosti. Dozvedel sa, že na rozdiel od všetkých ostatných upírskych detí bol *premenený* a pôvodne sa narodil ako človek ľudským rodičom. Upírské deti však zvyčajne vytvárali z génov ich rodičov a potom sa vyvíjali v špeciálnom laboratóriu. Ľudské dieťa nemohlo byť premenené, pretože nebolo dostatočne silné na to, aby prežilo transformáciu na upíra. No podľa vízie Oliver predsa len *bol* kedysi človekom a jeho ľudských rodičov zabili tí upírski.

Skutočnosť, že mu ranu v boku spôsobil práve amulet, bola ďalším dôvodom, prečo o tom nemohol po-

vedať Phlox. Hoci vyšlo najavo, že jeho rodičia po celý čas tajne *vedeli* o jeho priateľstve s Emaliou a Deanom, Oliver si bol celkom istý, že netušili o amulete, ba ani o vízii, ktorú mu umožnil vidieť. Chcel, aby to tak aj ostalo, až kým nezistí viac o svojej minulosti. Všetko mu pripadalo také komplikované, no *komplikácie* nepatri- li k tým záležitostiam, ktorými sa upíri mali zaoberať.

Oliver sa rozhladol po kúpeľni a snažil sa nájsť nie- čo, čím by mohol úlomok z kryštálu vybrať. Nevyzeral veľmi veľký, no bol v rane dosť hlboko. Chvíľu uvažo- val aj o ihlovom pilníku, ale tým by si úlomok prav- depodobne iba zatlačil ešte hlbšie, čo by mu spôsobi- lo neznesiteľnú bolesť. Potreboval dlhú pinzetu alebo kliešte...

„Oli!“ zakričala Phlox z horného poschodia. „Mô- žeš prísť sem?“

Keď si Oliver obliekal tričko, striaslo ho od pre- trvávajúcej bolesti. Zamieril späť do podzemnej hrob- ky, kde s celou rodinou spávali – on so Zlotrixom kaž- dý vo vlastnej rakve a Phlox so Sebastianom v modeli pre dvoch. Obul si tenisky a tmavosivú mikinu s ka- pucňou.

Pustil sa hore špirálovitým kamenným schodiskom, ktoré osvetľovali gule naplnené rozžeraveným magmo- vým svetlom, a keď bol asi v polovici, všimol si akýsi

zvláštny pach. Zdalo sa mu, že je to niečo ako kajenské korenie... šalvia... a tiež *hniloba*. Nebolo to však po prvýkrát, čo ho zacítil v dome či v jeho blízkosti. Možno to bola Zlotrixova nová kolínska. Pokrčil nos. Korenie a hniloba často voňali veľmi príjemne, no o tejto kombinácii sa to rozhodne nedalo povedať. Tak rýchlo ako zápach prišiel, sa aj vytratil, no predsa len – koľkokrát ho už za posledných pár týždňov zachytil? Ťažko povedať. Trikrát? Štyrikrát?

Keď Oliver vošiel do kuchyne, panoval tam čulý ruch. Umývačka riadu hrmotala, pec tlmene hučala. Jeho rodina pobehovala sem a tam – *NIE tvoja skutočná rodina!* zakričal hlas v jeho hlave – a Oliver opäť pocítil v žalúdku dôverne známy príval úzkosti. Zhlboka sa nadýchol a snažil sa tváriť pokojne a vyrovnané. V poslednom čase si tento výraz usilovne trénoval.

Sebastian sedel pri kuchynskom ostrovčeku, uväzoval si širokú kravatu a zasúval si ju do vesty čierneho obleku. Zlotrix stál pri dreze a práve si nabíelo odfarboval prameň čiernych strapatých vlasov. Phlox mala na sebe trblietavé strieborné šaty, čierny kabát a opatrne si nasadzovala náušnice – zaříry, ktoré boli zasadené do malých potkaních pazúrov.

„Keď už máme bielka vyšľahané...“ ozval sa jemný hlas. Oliver zdvihol pohľad a na plazmovej obra-

zovke nad drezom zbadal Clarisu Clyneovú, hviezdu populárnej relácie s názvom *Pečieme s Clarisou*, ktorú vysielali na ľudskom kanáli o varení. Keď hľadela do kamery, usmievala sa s pevne zovretými perami, za ktorými ukrývala ostré končeky zubov: „... teraz pridáme malinové pyré.“ V rukách držala sklenenú misku plnú tmavej karmínovočervenej polevy, z ktorej sa parilo. „Samozrejme, nemusia to byť len maliny,“ hrkútala do kamery s veľavýznamným pohľadom. „Môžete použiť čerešne alebo hocičo iné, čo... máte radi.“ Upíri dobre vedeli, čo mala na mysli.

Oliver si sadol na stoličku pri kuchynskom ostrovčeku. Časovač na peci začal pípať. „Och, skvelé.“ Phlox si natiahla hrubé chňapky a vybrala z pece plech na pečenie, z ktorého sa parilo. „Nech sa páči,“ povedala, keď podávala jedlo Oliverovi. Hneď sa otočila späť ku kuchynskej linke a vtom stuhla. „Drahý,“ oslovila Sebastiana, „nevidel si kajenské korenie?“

Oliver pobavene sledoval Phlox, ako očami prehľadáva čiernu kamennú pracovnú dosku linky. „Prisahám, že ešte pred hodinou tu bolo,“ mrmlala. Phlox sa nikdy nestávalo, žeby o niečom stratila prehľad, a toto nebola prvá vec, čo za posledných pár dní nebola na svojom mieste. Začiatkom týždňa hľadala Phlox vrečko mrazených hláv gilských príšer. Sebastian sa zase sťažoval, že

mu zmizla britva. Najhoršie však bolo, že Oliver stratil niečo, čo preňho veľmi veľa znamenalo a schovával si to v jednej zo zásuviek pod rakovou...

„To teda nevidel,“ odvetil Sebastian a pozrel na hodinky, „ale už musíme ísť.“

„Ach, dobre,“ vzdychla Phlox. „Prepáč, Oli, kajenské korenie nebude.“ Otvorila dlhú elegantnú chladničku, ktorá bola umiestnená pozdĺžne hore na stene. Dvierka sa so syčaním vysunuli a odhalili tak dokonale usporiadané police, kde boli vrecká s krvou. „Akú si dáš na pitie?“ opýtala sa. „Prasaciu?“

„Jasné,“ odvetil Oliver.

„Prepáč, že ťa nemôžeme vziať so sebou, Oli,“ ospravedlnil sa Sebastian s milým úsmevom na tvári. „Všetci by boli veľmi radi, keby ťa videli a ako už vieme, počíňal by si si výborne. Aspoň by kolegovia nemuseli znova počúvať historky, ktoré im o tebe dookola rozprávam, aby som sa pochválil.“

„Tsss,“ zasyčal Zlotrix.

„Charles,“ upozornila ho Phlox, pričom ho oslovila jeho skutočným menom a v orieškovohnedých očiach sa jej zjavil tyrkysový záblesk.

„Ale v zásade si ešte príliš mladý,“ vysvetľoval Sebastian, „takže budeš musieť počkať tak ako všetky ostatné deti.“